

Stockholm 2011-01-20
Mia Pärni m fl (S)

I vår stadsdel har vi förhållandevis många personer som förvaltningen bedömer inte har möjlighet att vara delaktiga i jobbtorget verksamhet. Det kan också vara tvärtom, att jobbtorget själva bedömer att de inte kan stötta en person vilket innebär att ansvaret åter kommer till förvaltningen.

Vi vill få en tydligare bild av vad det är för personer som inte slutför arbetsträning eller som aldrig ens blir aktuella för det? Vad för slags problematik handlar det om och hur ska vi hantera det? I grund och botten är vi emot att människor som är för sjuka, oavsett om det är fysiskt eller psykiskt, måste leva på försörjningsstöd och hela tiden pressas till arbetsmarknadsåtgärder. Vi vill också veta om förvaltningen bedömer att det är ekonomiskt fördelaktigt att göra så?

Om det är personer som inte bedöms ha någon arbetsförmåga men ändå inte tillåts vara sjukskrivna, är det samhällsekonomiskt effektivt att lägga pengar i form av arbetsmarknadsåtgärder på dem samtidigt som de får försörjningsstöd? Vi vill också ha en beskrivning av hur man uppfattar att personerna ifråga berörs känslomässigt och/eller mentalt, både eventuella positiva effekter men också negativa.